

Ненад Ж. Петровић

КУЋА РАЗВРАТА

НЕНАД Ж. ПЕТРОВИЋ рођен је 1961. године у Врању.

Дипломирао историју на Филозофском факултету у Београду.

Докторирао на истом факултету на тези “Цензура штампе у Србији 1870–1903”.

Пише путописе, драме, есеје, политичке и друштвене коментаре, кратке приче и романе. Објављивао у домаћој периодици.

До сада су изашле из штампе његове књиге: романи *Човек кога је истребало убијати* (“Време књиге” 1996) и *Аријаднино клујко* (“Народна књига” 2001), као и збирке прича *Ране, ожиљци, мелеми* (самостално издање аутора, Београд 1997) и *Угриз рајске змије* (Нолит 2003).

Аутор је више радио-драма од којих је неколико изведено на Првом и Другом програму Радио Београда.

Аутор је више оригиналних позоришних комада као и драматизација дела Кафке, Крлеже, Б. Станковића.

Животари, ствара и ради у Београду.

Ненад Ж. ПЕТРОВИЋ

КУЋА РАЗВРАТА

ЛИЦА

ВЕЛИКИ ИНКВИЗИТОР

ВИКТОР ЛЕГОРОВИЧ ИВАНОВ,
саветник у Министарству

ГАЛИНА ВЛАДИМИРОВНА ИВАНОВНА,
супруга саветника Иванова

ФЛОДОР МИХАЈЛОВИЧ (ДОСТОЈЕВСКИ),
иследник

ВОЛОЂА,
лево сметало иследника Фјодора

ОН и ОНА,
љубитељи неспутаног дружења

НОВИНАР

ПИМЕН,
преосвећени који превише воли колаче

ПРВА ГОСПОЂА

ДРУГА ГОСПОЂА

НБ: Као музичка подлога користи се оркестарска варијанта дела
Модеста Мусоргског: *Слике са изложбе* и *Ноћ на мрачном брду*.

На десној сцени сцене налази се сјочић на високом ноџарама са масионицом и жуичијим пером. Поред лежи свиџак перџаменџа. Иза се на јосџољу налази алхемијска реџорџа у којој се неџџо десџџилише и клокоџе. На левој сцени на јосџољу смеџџени су канцеларијски сџо, исџред и иза њо једна сџолице. На сџољу су џисаџа машина и џелефон. У дну сцене је џлаџно за видео џројекције. На џросценијуму су сџочић и чеџџири баџџенске сџолице од бамбуса са јасџучиџима. На сџочићу су смеџџени самовар и сервис за чај. Сцена осџаје исџа џоком целе џредсџаве.

ПРВА СЛИКА

Десна сцени: Велики инквизиџор у црној маниџи, лица скривеноџ кукуљницом, сџоји иза сџочића и пером џише џо перџаменџу.

ВЕЛИКИ

ИНКВИЗИТОР: (Снимак)

Марија, вештица из Кордобе, сама се пријавивши Великом суду Свете Инквизиције изјави још на првом испиту без мучења да се каје због злодела почињених против истините Христове науке и безбројних поганџтина што их учини са непознатим женама и мушкарцима сваке суботе у поноћ на најудаљенијем месту у шуми понад тврђаве где су се састајали да сатански оргијају. Детаљно описавши сва безбројна злодела а најпосле *вешџиџи џабаџи* на којем су блуд спроводили са демонским инкубима и сукубима, имајући однос онако како то чине животиње, подарујући Сатани пољубац завети у стражњицу, паде на колена и ридајући затражи покајање и опрост Свете Цркве. Претресом куће у којој је наречена вештица живела пронађени су бројни предмети за бацање чини и справљање чаролија и од којих смрт узе десетине беба, уништи усеве и раздвоји од брачне ложнице толике часне супружнике. Но, не примајући ништа здраво за готово, Света Инквизиција приступи са слушању под тортуром најпре на точку за растезање...

Код задњих речи чује се крџкање џочка за расџезање. Мрак. Невреме, џрмљавина.

Видео пројекција: Сајтанистички ритуал. У просторији са црним драперијама лелујају пламенови свећа. На сред просторије на поду лежи на леђима нага плавуша очију скривених црним повозом.

Тон који прати слику је узбуђено дисање и убрзано лупање срца.

Неко улази у просторију, приближава се жени која лежи у кругу формираном од заглавених црних војшаница...

ДРУГА СЛИКА

Лева страна. Док траје расветљавање чује се куцање писаће машине. Звони телефон. Иследник Фјодор је за столом, он подиже слушалицу.

ФЈОДОР: Да... Како?... Опет! Чекајте да забележим.

(Записује)

У шумици изнад тврђаве, три и по километра од скретања са северозападног пута... Добро, записано... Ма у реду је кад Вам кажем, послаћу већ неког, чим пре могу. Од ноћас је у вароши настао прави хаос, уосталом... Видећемо се.

(Сусети слушалицу)

Волођа!... Волођа!!!

ВОЛОЂА: Заповедајте шефе!

ФЈОДОР: Слушај, не знам ни где ми је глава од јутрос!

ВОЛОЂА: Ако је нису пронели на штапу, ето Вам је на раменима.

ФЈОДОР: Још покушаваш да будеш духовит, је ли, магарчино једна зашто ли те чувам овде у проклетој забити, ајде што су мене морали да макну *одозго* него сам морао и тебе на грбачи да довучем, коњу један, веома духовити коњу!

ВОЛОЂА: Заповедајте сире!

ФЈОДОР: Пуца ми главуца, триста ствари наједном. Као да су помахнитали. Ноћас две провале, три туче, један у болници због саобраћајке, а данас нам поврх свега стиже још и саветник Иванов!... Добро знаш којим послом.

ВОЛОЂА: На жалост...

ФЈОДОР: Слушај, извиди ти тај случај, узми кола и два полицајца, обавезно поведи и криминалистичког техничара па крените у ту шумску црквицу.

ВОЛОЂА: Зар опет?!

- ФЈОДОР: Поново је похарана претходне ноћи. Управо је јавио преосвећени, каже да су поразбијени прозори, распећа пободена наопако, однете црквене сасуде и замисли (*Чииа*)
“вршена нужда а можда и још нешто...”
- ВОЛОЂА: Управо то *још нешто* ме занима.
- ФЈОДОР: Иванова морамо дочекати спремни. Још шест дана. Не заборави: још шест пресудних дана!
- Свејло се ујаси. Музика.*

ТРЕЋА СЛИКА

Средишњи део – њросценијум. Из дубине улазе Она, Он и Новинар. Она и Он су у њренеркама, у рукама носе њласџичне мале њежове и раде вежбе.

- НОВИНАР: Сјајно. “У здравом телу здрав дух!”
- ОНА: Сместите се, само се сместите, не бојте се ништа...
- НОВИНАР: Хвала, хвала.
- Сви седну у баџџенске сџолице.*
- Новинар сџавља на сџочџџ вокмен и укључује ѓа.*
- НОВИНАР: Паааа, овако за почетак кажите како сте дошли на идеју да напишете књигу о својим, овај... неспутаним доживљајума? За то је требало подоста личне храбрости, чини ми се, зар не?
- ОН: Видите, ми, супруга и ја, већ пуних петнаест година упражњавамо размену позитивних вибрација. За протекло време остварили смо више од стотину различитих сусрета што је све јако обогатило наша искуства.
- ОНА: И да знате, напишите великим словима: са свима смо остали у најсрдачнијим односима.
- НОВИНАР: Но, хммм,. ипак...
- ОН: Дозлогрди играње жмурки, скривалица, а право да ти кажем желели смо да опалимо шамарчину овом учмалом свету...
- ОНА: Да им јебемо мајку мајчину! Кажи драги, кажи човеку какви су то скотови.

- ОН: Прави мајмунолики кретени! Просто да човек пожели да им нешто падне на главу! И поремети њихове “сређене животе”, разбуца им главурде!
- НОВИНАР: Сјај-но! Дакле: друштвени протест, жеља за променом! Супер, ово ће се допасти нашим читаоцима... Могу вам рећи да ви рапидно стичете следбенике, већ сте на интернету.
- ОНА: Књига је створила бум! Прво издање распродато је за мање од месец дана и у припреми је ново.
- НОВИНАР: Опростићете на једном личном питању: немате децу?
- ОНА и ОН: Нееее.
- НОВИНАР: Јесте ли имали непријатности због публиковања својих авантура?
- ОНА: Живимо у таквој средини, транзиција знате, мени су уручили отказ у вртићу, не могу да грешим душу директор то не би учинио али су дошле жентураче које век проводе уз шпорет и ајвар...
- ОН: “Од тесто ги се очи не видив!”
- ОНА: Дошле су вампируше, фригидуше, богомољке, фурије које ми завиде на јебачком животу јер имам што са мужем што са разним партнерима и партнеркама и до десет оргазма дневно, свакодневно! А оне?
(Кикоће се)
Дај боже један суботом увече!
- ОН: “Грозница суботње вечери!”
- ОНА: И тако, почех да ти причам, замисли ту слику: читава депутација као да иду у Народну скупштину. Тражиле су да ја деци, дечици јадној, не могу више бити васпитачица! Директор ме суспендовао до даљњег. Жалићу се Уставном суду због сексуалне дискриминације!
- НОВИНАР: Господин супруг није имао сличних проблема на послу?
- ОН: А, не, ја сам знаш приватник, фармер, узгој пилића и здрава јаја. До сада нисам приметио да ме стални купци избегавају. Зашто би: *моја јаја су сјајна!*
- НОВИНАР: Ово би чак могла постати права реклама за Ваша јаја, хоћу рећи кокошја. На пример... нешто убојито на ту тему...
- ОНА: “Дођите нам на наша јаја!”
- ОН: “Наша јаја су *йошйена!*” Тако се каже за она обилата.

- НОВИНАР: Ви сте са својим активностима поред популарности и разних понуда за снимање спотова за афродизијаке и разна сексуална помагала, ипак стекли и доста противника. Реците за наше читаоце нешто о томе...
- ОНА: Па видели сте сами кад сте долазили. Ових дана од како је ствар начисто пукла, читава булумента дефиљује од јутра до мрака испред куће која је удаљена од места...
- ОН: Кад смо се досељавали одабрали смо тишину и повученост због сусрета.
- ОНА: Дефиљују брате ови скотови из чаршије ваздан, показују прстом а неки и снимају. Изашла сам на балкон, заигла сукњу и показала им гузицу – ето нека снимају!
- НОВИНАР: Да ли вас је неко, можда, напао, имате ли претњи?
- ОН: Драга и ја никуд не мрдамо без Волфа, нашег оштрог пса. Научен је да гризе на миг. Кад прођемо улицом сви умукну, само нетремице посматрају. Говна! Остаци мрачног средњег века!
- ОНА: Не усуђују се да буду слободни као ми, завиде нам на куражи. Било је таквих који су се јављали телефоном – али кад му одбрусим!
- НОВИНАР: Спремате ли нове акције, шокове за јавност?
- ОНА: За сајам књига појавиће се моја романирана биографија о мојим љубавницама. Да, добро сте чули *љубавницама*. У првој књизи били смо... како се оно каже, драги, она страна реч...
- ОН: Коаутори, драга, коаутори.
- ОНА: Да, коаутори. Свако је описао доживљај из сопственог угла: мој драги са својим партнеркама а ја са партнерима. Али!!! Ту још нисмо рекли целу целцату голу истину! Драж је, знате, у непрестаном разоткривању.
- ОН: Као кад седам непрозирних велова спада са тајне: један по један, лагано.

Новинар искључи вокмен.

- НОВИНАР: Мислим да ће бити доста. Ми смо, знате, булеварски лист, нас појаве занимају онако – “на прву лопту”. Што рекли циници: озбиљни листови лажу нашироко, гњаваторски, ми из “жуте штампе” лажемо у инстант издању.

ОН: Садржину сипати у врелу воду, збрчкати пет минута на тихој ватри па сервирати за четири особе.

ОНА: Ма ајде, молим те, ко данас има време да чита којекакве библије од дневних новина? Којекакве глупаве политичке и друштвене коментаре!

НОВИНАР: Слушајте, већ имам визију наслова, крупна црвена слова: ДА СУ ЖИВЕЛИ У СРЕДЊЕМ ВЕКУ СВРШИЛИ БИ НА ЛОМАЧИ!

ОН и ОН: Сјајно! Сууууупер!

НОВИНАР: Али пре него што се растанемо, хтео би вас замолити за пар илустративних фотки. Заједнички снимак, акција, поза.

ОНА: “Розе позе”.

ОН: Стварно драга, могли бисмо нешто мало еротизовано-надражујуће за поспано поподне.

НОВИНАР: Е, баш сте шерети, могу вам рећи допали сте ми се!

Новинар намешица фотоапарат док се Она и Он свлаче у дубини сцене. Остану у шанга-гаћицама. Позирају.

НОВИНАР: Е, баш вам се дивим, волим одважне и необичне... Тааако. Птичица!

Нагли мрак у коме блесне флеш. Музика.

ЧЕТВРТА СЛИКА

Лева стубана: за канцеларијским столем седи иседник Фјодор и куца на машини. На сцену улазе бучно Прва и Друга госпођа.

ПРВА

ГОСПОЂА: То вам је такав скандал, драга моја, скандал да немам речи!

ДРУГА

ГОСПОЂА: Она, она то мени да каже! Ах, дроца једна!

ПРВА

ГОСПОЂА: Фјодоре Михајловичу, кажите Ви лепо: има ли правде? Ако је има зашто онда не хапсите, што не шаљете у тундру, у синцире, где су Вам параграфи, камдије и корбачи?!

ФЈОДОР: Али, мадам, ја ништа не разумем.

ДРУГА

ГОСПОЂА: Па то је оно, власт никад ништа није разумела... Хајде, објасните му Ви.

ПРВА

ГОСПОЂА: Иследниче Фјодоре Михајловичу, дошле смо као депутација варошких жена да затражимо оштре мере противу Куће разврата.

ФЈОДОР: “Кућа разврата”?!

ПРВА

ГОСПОЂА: Да, то су оно двоје поганаца који су јавно обелоданили свој блуд. Не желимо да их више трпимо у нашој вароши. То је заједнички став. Дошле смо да тражимо од Вас да их најурите!

ДРУГА

ГОСПОЂА: Она мени да каже на сред чаршије само зато што сам је презриво погледала преко сладоледа: “Госпођо, за колко га лижете?”

ПРВА

ГОСПОЂА: А мени тек шта је рекао онај њен! Јаааааааа, сестро слатка, ја то не могу ни да поновим!

ФЈОДОР: Сад разумем. Ви говорите о оном брачном пару, горе из шумице... Слушајте, да Вам кажем, глава ми пуца од раног јутра, не знам куд ћу и шта ћу са собом: провале, туче хулигана, претње, покушај силовања, похара цркве... само стижу нови случајеви, а сад још и ви...

(Звони телефон)

Али... Шта?! Руља! Ово је превише! Пошаљите одмах патролна кола и нека рашчисте то и успоставе саобраћај.

(Сјушића слушалицу)

Накупила се светина испред те... Куће разврата, закрчили пут, стигле телевизијске екипе, чуда... Да излудиш поред свих брига.

ДРУГА

ГОСПОЂА: Ето, видите. Узрочници хаоса у земљи!

Фјодор усџане, уморно навлачи сако и сјрема се да изађе.

ФЈОДОР: Ништа не могу учинити. Ни о каквом протеривању не може бити ни говора. Најпре, за то нема законских могућности, разумете ли: није легално. Не могу да хапсим некога зато што је преко интернета или малих огласа у новинама налазио себи друштво за оргије. То просто није интересно за нас, драге моје.

ДРУГА

ГОСПОЂА: И то се зове власт. Идемо!

ПРВА

ГОСПОЂА: Више немамо шта да очекујемо овде.

Прва и Друѓа го̀спо̀ђа излазе.

ФЈОДОР: Саветник Иванов, саветник Иванов нам стиже а ја се ту замајавам...

Фјодор излази на друѓу сѝрану. Мрак.

ПЕТА СЛИКА

Просценијум: баши́а код Иванових. Седе Иванов и инсѝекѝор Фјодор. Пију чај.

ИВАНОВ: Тежак дан по свим одликама, Фјодоре. Ова запара, променљивост климе, сваки час сунце па киша, два дана тропска врућина па три дана киша и хладноћа. Кажем Вам, све је то од ових нуклеарних проба.

ФЈОДОР: Нешто сигурно јесте... Него, не видим уважену супругу?

ИВАНОВ: Хоћете да кажете: до сада смо увек долазили заједно? Панисте се преварили – ено је горе на мансарди, спава. У поверењу, провели смо бурну ноћ.

ФЈОДОР: Богами и ја, али свакако на другачији начин.

ИВАНОВ: У сваком случају, Ви знате зашто сам овде...

ФЈОДОР: Наслућујем... Још шест дана.

ИВАНОВ: Да, шест дана до нових историјских избора... Па слушајте, код нас у последње време нема ничег што не би било *исѝоријско*.

ФЈОДОР: Као и прошле године, предузете су мере.

ИВАНОВ: Лично мислим да неће бити проблема.

ФЈОДОР: Па, кад Ви тако кажете...

ИВАНОВ: Видите, није то цинизам, за човечанство је данас најважније питање *сѝабилносѝ*. Морамо мислити глобално. Шта ће данас било којој нацији слобода у ери технологије и роботике?! Мислите да су људи много заслужили да понесу на

својим плећима слободу?! Одмах би најгори букачи задобили власт и... шта онда? Зато су ту одговорни људи који знају како треба и како се може. “Политика је уметност могућег” – казао је дебелу чика Черчил и био је дебело у праву.

ФЈОДОР: Па, сад, ја нисам као Ви студирао хуманистичке науке већ криминологију... Стварно, мајку му, понекад се упитам, кад би изистински била успостављена слобода на шта би све изашло?

ИВАНОВ: Скоро сам био у Америци. Знате ли зашто су они успели а ми нисмо? Одмах ћу Вам рећи: тамо се зна хијерархија и поредак вредности. Овде у нашој умашћеној крчми сваки простак се петља у ствари које му не приличе и о којима ништа не зна. Просечан Амер грбачи од јутра до мрака, једе инстант клопу и живи у својој досељеничкој махали. Шта тај зна дођавола о демократији! И који ће му?... Тако смо требали и ми... мислим раније.

ФЈОДОР: Жалите за прошлим, Иванове?

ИВАНОВ: Ето за чим жалим: што нисмо умели да се још онда поделимо у две-три партије па да се сити надмећемо и ко год да добије на бингу ћар остаје у кругу обитељи, зар не? Овако, глумили смо праве наказе. Идеолошка страшила за слободни свет. Требало је људима пружити привиде, јер све је привид, шта је забога стварност? Нека их, нека читају и другачије новине, нека гледају порно филмове, нека се дрогирају – све то треба пустити... А ми ћемо ипак све танушне кончиће држати у својим ручицама. Кад се добро избесне опет ће доћи да од нас моле парче сува хлеба – што реко чика Достојевски.

ФЈОДОР: Криминала и олоша се намножило, устостручило. Ето, за последњих двадесет четири сата у једном граду од тридесет хиљада душа такве провале беса.

ИВАНОВ: Па и то је на извештан начин од користи... Добро, добро, знам – гледате ме сад попреко јер то је коначно Ваш проблем, не мој. Лако је размишљати са безбедне удаљености.

ФЈОДОР: Док ви изделите хлебове... може да буде касно... Завидим Вам Иванове на животу у престоници. Док сам радио горе, како је то било... Државни аутомобил, кабинет, шољица кафе на радном столу тачно у осам... Ех, беше му и то.

- ИВАНОВ: Де, де, де... није баш ни провинцијски живот толико лош, само треба умети. Ето, ја налазим да су овде ваздух и тишина нешто најлепше. Брезе, трава, гљиве, чаролија када се после километара пешачења изнебуха набаса на шумску црквицу-брвнару...
- ФЈОДОР: Нисам Вам рекао. По трећи пут у годину дана неко је провалио у храм Исуса Пантократора горе изнад потока.
- ИВАНОВ: Нешто као да се присећам. Зар нису и новине нешто о томе писале?
- ФЈОДОР: Знате, ја јесам одувек атеиста – Партија, школа, друштво... сви су нас тако васпитавали и коначно како би могао иоле разуман човек, коме наука пружа објашњење за многе појаве, да верује у све то, али ипак... Нешто је грозно у свему. Чекам извештај оног блесавка Волође, нема га да се јави.
- ИВАНОВ: Будите уверени, то нису обични пљачкаши. Јер шта могу да однесу: пар месинганих путира!? Безвредни предмети са уметничког и било ког другог становишта.
- ФЈОДОР: Прошли пут, нађени су трагови људске сперме у олтарском простору.
- ИВАНОВ: Хм. Занимљиво: “pollutio templi”. Обесвећење храма! Шта мислите, шта је томе узрок?
- ФЈОДОР: Обест?... Нисам још паметан.
- Улази Ивановна у кућном оџришачу, уморна.*
- ИВАНОВНА: Ох, добар дан Фјодоре, како сте?
- Фјодор усјане и љуби руку Ивановној. Ивановна седа.*
- ФЈОДОР: Захваљујем, осредње.
- ИВАНОВ: Управо смо разматрали питање непобедивости зла у људској природи.
- ФЈОДОР: Па, баш и нисам стекао утисак...
- ИВАНОВНА: Фјодоре, чувајте га се.
- ИВАНОВ: Зло је неуништиво зато што оно није просто један друштвени феномен како смо мислили, па кад уклониш узроке – наравно “класне разлике”, сиромаштво, болести и глад, тада ће и зла нестати. Не, зло је биолошки и психолошки дубоко утеловљено у раси. Јер, гледајте, Фјодоре, Ви сте полицајац...

ИВАНОВНА: (Фјодору)

Пун је теорија.

ИВАНОВ:

Гаља, молим те! Кажем, Ви као полицајац из искуства знате да су починиоци кривичних дела *несразмерно засићуљени*. Гледано према учешћу у популацији мање их има из оних нижих, најсиромашнијих слојева док би по социјалној теорији требало да их отуда буде највише! Фјодоре, сиротиња тешко чини тешке злочине. То је за њу виша математика, апстрактна поезија, футуристичко сликарство. Они који гладују – краду на ситно, просе или скапавају од глади. Они се никада не уздижу до поезије смрти и убијања ради убијања када сам злочин прераста у страст, чисто задовољство, уметност.

ИВАНОВНА: О, браво. Опет теорије.

ФЈОДОР:

Право да Вам кажем, има у томе нечега. Неће нико да уништи туђи живот тек тако што је гладан. Убија се из хиљаду разлога, најпре из страсти а ту онда нема правила: од мужика до најобразованијих.

ИВАНОВ:

Ето драга, видиш и човек је то схватио, само се ти дуриш. Знате, од јутрос је сва нешто...

ФЈОДОР:

Па рекли сте сами: “бурна ноћ” – ја све памтим саветниче.

ИВАНОВНА: Много тога.

Нејријайна тишина.

ФЈОДОР:

(Устајући)

Па добро, видели смо се, чуо сам Вас саветниче, рекао шта имам, па да се крене.

Одлазе сви у дубину сцене.

ИВАНОВНА: Свратите нам још који пут на чај. Донесите најновије криминалистичке вести, чујемо да је и код Вас постало вруће.

ФЈОДОР:

Поздрав.

(Рукују се)

А ви сте, кажете, путовали сву ноћ? Јутрос сте стигли, зар не?

Мрак. Невреме. Громови.

ШЕСТА СЛИКА

Десна сцѣрана: Велики инквизиѣтор ѣише на ѣерѣаменѣу.

ВЕЛИКИ

ИНКВИЗИТОР: *(Глас)*

... Свети истражни суд приступио је саслушању под тортуром на точку за растезање. Као и раније, држали смо се проверених упутстава браће у Христу, пречасних Инститориса и Шпренгера који су нас учили како треба поступати са нечистим силама. Марија, вештица из Кордобе понови под мукама свој првобитни исказ обогативши га именовањем особа са којима је проводила сатански блуд и чинила мађије. Упитана зашто није одмах све признала, изјавила је да је желела остале заштитити од прогона...

Мрак. Музика.

Видео ѣројекѣија се настѣавља: Сатѣанистѣички риѣуал. Неко се ѣриближава наѣој жени ойѣољеној уѣаљеним црним свећама. Чује се узнемирено дахѣиање и луѣање срѣа. Подиже се рука која држи злаѣни ѣуѣиѣр...

СЕДМА СЛИКА

Лева сцѣрана: за ѣисаћим сѣѣолом седи Волођа и набада слова на машини. Мрмља неѣѣѣо. Улази Фјодор и ѣрекида ѣа.

ФЈОДОР: Има ли нових позива? Да нису открили крокодила у канализацији?

ВОЛОЂА: Разишла се руља испред Куће разврата, нема више новинарских хијена, од јутрос ни један нови случај. Задовољни?

ФЈОДОР: Чекај, а црква, шта си тамо нашао?

ВОЛОЂА: Све исто као и прошла два пута, сем једне новине. Имамо сведока. Чувар каменолома приметио је после поноћи луксузни лендровер како је пројурио у правцу црквице. У неосветљеној кабини било је два путника. Толико је стигао да запази пре но што су га заслепили фарови.

ФЈОДОР: Па?

ВОЛОЋА: Па ништа нарочито. У околини има бар десетак лендровера... Уколико су починиоци из околине... Још нешто, звао је преосвећени Пимен, инсистира да се сретнете.

ФЈОДОР: Идем најпре кући да се испавам., од синоћ немам мира. И молим те, уплати ми бинго, знаш да је задњи дан.

Фјодор крене ка излазу.

ВОЛОЋА: Шефе, знате ли да и оно двоје возе лендрровер?

ФЈОДОР: *(Сјане)*
Што ми то одмах ниси рекао, магарчино једна!

Мрак. Музика.

ОСМА СЛИКА

Просценијум. Кућа развратна. Седе Она, Он, Волођа и Фјодор.

ОН: Смешно! Дакле, испитујете нас?

ОНА: Поштовани иследниче Фјодоре Михаиловичу, наше су ноћи бурне. Кроз овај салон прохујали су многи. О томе се могу написати томови: прави Рат и мир.

ФЈОДОР: Питао сам: Како сте провели претходну ноћ?

ВОЛОЋА: Шеф хоће да каже: Како сте провели претходну ноћ?

ОН: Баш хоћете да знате?

ФЈОДОР: Грађанине, ово је информативни разговор, нисмо дошли на чај.

ВОЛОЋА: Тако се то стручно каже, знате: "информативни разговор". Раније се то звало другачије, али је суштински исто срање.

ФЈОДОР: Не дроби!... Дакле?

ОНА: Пар, један пар је био са нама.

ОН: Шармантни, осредњих година, обоје онако лепушкасти...

ОНА: Он мало просед, отмених манира, видела сам да је џентлмен.

ОН: Она хладњикава, али упркос свему брзо смо се распалили на табурету.

ВОЛОЋА: На табурету?!

ФЈОДОР: Наставите, само наставите.

ОНА: Треба ли улазити у детаље?

ФЈОДОР и
ВОЛОЋА: Неееее!

ОН: Па шта онда још хоћете?!

ФЈОДОР: На пример, имена. Било какве податке.

ОН: Не знамо ништа о њима.

ФЈОДОР: Како, не знате ништа?!

ОНА: Први пут су дошли. Дешава се, неће људи да се представе правим именима. Синоћ су се користили очигледно псеудонимима.

ОН: Гришењка и Мишењка.

ВОЛОЋА: Како сте ступили у везу?

ОН: Као и обично, поштом, преко малих огласа.

ФЈОДОР: Покажите писмо!

ОНА: Синоћ су затражили да им га вратимо. Уосталом, било је одштампано на рачунару.

ФЈОДОР: Ви сте власници моторног возила марке лендровер?

ОН: Да, тако је.

ВОЛОЋА: И нико вам осим синоћних гостију, ако их је уопште било, не би могао потврдити алиби?

ОНА: Алиби! О чему ви то?!

ФЈОДОР: Ништа, ништа, само проверавамо... А како су стигли... гости?

ОН: Звонили су на капији синоћ око пола девет, у договорено време. Пре тога смо се чули телефоном. Она се јавила... Били су тако закопчани, крути.

ФЈОДОР: До колико сте остали заједно?

ОН: Чекајте, мислим да су отишли нешто пре поноћи.

ФЈОДОР: Мислим да смо за сада завршили. Уколико буде потребно видећемо се.

Фјодор и Волођа усћану, крену ка излазу.

ВОЛОЂА: Можда код нас, у пријатној кућици од бетона и челика, доле у граду, што вам ипак не бих пожелео од свег срца.

ФЈОДОР: Он је увек такав, не замерите му... До виђења, *до скорог виђења...*

Мрак. Музика.

ДЕВЕТА СЛИКА

Док се сцена расвећљава дојиру звуци масе, полицијских сирена, мејџа. Лева сцрана: Иследник је за сћолом, йтелефонира.

ФЈОДОР: Хитно нам треба појачање из престонице! Специјалци, оклопна возила, цистерне... све треба бацити у игру.
(*Сћусћи слушалицу*)
О Боже, Боже, има ли те?!
(*Након йремишљања*)
Волођа! Волођа!... Где ли се део?... ВОЛОЂА!!!

ВОЛОЂА: Звали сте. На услузи.

ФЈОДОР: Море, не претварај ми се ту! Добро се ми знамо! Где се сад муваш кад си ми најпотребнији! Треба потерати оне магарце, праве ршум у центру. Сад ми јавише да су каменацима напали седиште Либерално-демократско-социјалне коалиције. Знаш ли шта то значи? Затражио сам помоћ из престонице, стиже за сат и по.

ВОЛОЂА: Да сам нешто на Вашем месту не бих се узбуђивао. Истутњаће се, истутњаће, па ће лепше спавати. Као енглески навијачи. То је потреба масе, друштвена потреба за де-струкцијом.

ФЈОДОР: Ти ћеш да ме учиш! Само, ово није фудбал. Три дана пред изборе! Скупило се са колца и конопца: ено их после митинга каменују зграде у центру. А лепо сам говорио оним главоњама горе да треба на време довести појачање.

ВОЛОЂА: Баш немате среће, шефе, а тако сте се понадали премештају...

- ФЈОДОР: Умукни! Чумо једна!
(Звони телефони)
Хало... Да, на услузи. Разумем. Али господине министре, уз сво уважавање морам Вам рећи да сам ја обични старији инспектор криминалистичке полиције – не Службе за заштиту поретка... Да, схватам... обезбеђујете завршне предизборне митинге у престоници, разумем... Имам тројицу повређених, остали су се повукли са улица... У реду господине министре.
(Слушатицу)
Неће моћи да нам пошаљу онолико људства колико сам тражио али ипак биће довољно. Разбићемо их до три. Таман до ручка.
- ВОЛОЋА: Отац Пимен хтео би да Вас посети.
- ФЈОДОР: Већ три дана не да ми мира.
- ВОЛОЋА: Јутрос је стигао из манастира. Ено га у владичанском двору. Звао је у вези случаја обесвећења цркве.
- ФЈОДОР: Још три дана до избора а какав хаос. У поноћ већ наступа ћутање, а овде ужас... Да ли је све спремно за недељу?
- ВОЛОЋА: (Подигне палац увис)
Јес!
- Мрак. Музика.*

ДЕСЕТА СЛИКА

Просценијум: врти код Ивановних. Седе Ивановна и Иванов и пију чај.

- ИВАНОВНА: Рекла сам ти толико пута да тог трбушастог дебила не желим да видим.
- ИВАНОВ: Гаља, он је ипак епископ. Може бити несимпатичан али ипак он представља фактор овог друштва.
- ИВАНОВНА: Није реч о томе да ли је фактор или није, просто не волим ограничене људе!
- ИВАНОВ: Ма нееее, није он уопште ограничен. Он има само поглед из сопственог угла а угао му није баш изоштрен.

ИВАНОВНА: Држали су проповеди... У вези оно двоје...

ИВАНОВ: Што чак може бити веома добро...
(Звоно на вратицима)
То мора да су они. Седи Гаља, сам ћу.
(Излази)

Иванов уводи Фјодора и Пимена. Пимен је у монашкој мантији и са камилавком на глави.

ИВАНОВ: Изволите оче, седите. Чај и колачи су спремни.

Двојица се смеијају. Док играју сцена Пимен нејресивно игра колаче у устима.

ПИМЕН: Христe-апостоле, какво невреме после онакве жеге!

ФЈОДОР: Баш неки дан, о томе смо разговарали саветник и ја.

ИВАНОВНА: И ми ћемо ускоро постати као Енглези: сваки озбиљнији разговор у друштву сматраће се знаком лошег васпитања. Дакле, разговарајмо о времену...

ИВАНОВ: “Диван дан, зар не, као некоћ на Цејлону, где служише краљицу Викторију стриц Оливер”... Шалу на страну, ипак нисмо у позицији колонијалних Енглеза а нису више ни они сами. Па како сте преосвећени, кажите нам нешто лепо, одавно ништа лепо да чујемо у животу.

ПИМЕН: Најпре, благодарим у име верних целе епархије на разумевању и подршци губерније и владе, а тиме и Вама лично, јер Ви сте највише учинили да цела ствар крене. Градња новог саборног храма у вароши изврсно напредује.

ИВАНОВ: Руку на срце, сви смо ми рођени у комунизму, што се каже: “одрасли и васпитавани у јереси”, али проучивши прошлост света уочавате важну ствар: људски род никада није могао без некаквог Бога... Будите уверени да влада има разумевања и да ће га и убудуће имати. Свакако, ова влада.

ПИМЕН: Па боље и тако него никако. Пре је све било запуштено, препуштено поганцима и стеницама, а сад слава Богу обнављамо храмове, подижемо нове.

ФЈОДОР: Хмммм, право да вам кажем, сматрам да постоје прече потребе у које би требало уложити паре.

ИВАНОВНА: На пример?

ФЈОДОР: Толико је сиротих, безумних, беспризорних...

- ПИМЕН: *(Убрзано сажваће и прожути колачић)*
Не присиљавајте ме да наводим Јеванђеље, шта је Христос одговорио Јуди када му је овај лицемерно пребацио зато што је прихватио да му блудница Марија скупоценим мирисним уљем опере ноге! Јуда је демагошки казао: Зар није боље да се миро прода а новац утроши на сиротињу – премда му није било до сиротиње већ је у срцу гајио завист према Спаситељу. Новац ће се увек потрошити на непотребно, иследниче.
- ИВАНОВ: “Јер сиромаше свагда имате са собом, а мене немате”.
- ПИМЕН: Браво! Ви, видим, познајете Јеванђеље.
- ФЈОДОР: Понекад се питам, откуда све могуће марифетлуке знате, саветниче... Као да нисмо заједно похађали Виши партијски курс пре толико година!
- ИВАНОВНА: Кад вам је рекао да је дете комунизма, заборавио је да дода како се родио под његове старе дане. Он вам је “истрешче” комунизма, а такви су враголасти по природи. Не знате га ви још, Фјодоре.
- ИВАНОВ: Него, како сте средили то послеподневно бестијање у граду? Слушао сам нешто на радију...
- ФЈОДОР: Високопрофесионално. Коњи, специјалци, сузавац, метарске палице и... разјурише све за тили час!
- ИВАНОВНА: Чекајте, то није био предизборни митинг?!
- ФЈОДОР: Ма не, знате пре шест месеци нестало је једно дете из околине. Калмици, сиротиња, неко је од тада систематски протурао гласине да полиција наводно зна починиоца али га крије! Знате оне глупости које свака раја протура: злочинац је утицајна личност, па му ни закон не сме ништа!
- ПИМЕН: Сујеверје, сујеверје. И ми се не боримо истрајно против тога.
- ИВАНОВ: И шта се догодило, баш сам знатижељан?
- ФЈОДОР: Након протестног окупљања предвођени неколицином бучача напали су седиште Коалиције, потом опљачкали супермаркет, робну кућу... Знате какви су Калмици.

- ПИМЕН: Христe-апостоле!
(Прекрсти се)
Стварно шта ли то може бити?
- ИВАНОВНА: Мушко или... женско дете?
- ФЈОДОР: Девојчица, али онако, развијена. Калимиње се рано развију.
- ИВАНОВ: Мислим да постоје у бити две могућности: отмица за неки оријентални харем, јавну кућу или... ритуално жртвовање.
- ПИМЕН: Христe-апостоле!
(Прекрсти се)
- ФЈОДОР: Видите, мени то није пало на ум. Сумњао са да је реч о најобичнијој побегуљи. Чест случај код њих.
- ИВАНОВНА: Мој муж је пун фантастичних теорија. Штета што не пише хорор-романе или драме, постао би славан.
- ИВАНОВ: Писац?! Пих! Не патим од те болести.
- ФЈОДОР: Мој класни друг. Класић!
- ИВАНОВ: Стално си преписивао од мене. Сећаш ли се свих оних марксистичких темата?
- ПИМЕН: Рећи ћу вам шта о томе мислим: комунизам је најдивнија заблуда човечанства.
- ИВАНОВ: Сасвим. Хтели смо да побољшамо човечанство! Људи јесу првобитно били створени за Рај и то овде доле на земљи, али су га *слободном вољом* одбацили зарад трагалаштва и немира спознаје. Према томе комунизам је пропао, а пропашће и све ово сад што жели да уређује људске односе наглавце: Рај је занавек изгубљен! Он није могућ! Људи се више никада у њега неће вратити.
- ПИМЕН: Само до другог силаска Спаситељевог. Они који заслуже проћи ће кроз Рајске двери.
- ИВАНОВ: Никада! Нико! нема другог силаска, неће га бити.
- ПИМЕН: Како?! Не разумем, опростићете то су догматска питања, Ви то, упркос Вашем свестраном образовању које не доводим у питање, довољно не разумете!
- ИВАНОВ: Господари Света то неће допустити.

- ПИМЕН: Господари а и Свет мораће да клекну на колена пред Њим!
(Прекрсти́и се)
- ИВАНОВ: То је ваша верзија, преосвећени. Постоје и другачије.
- ПИМЕН: Кад сте већ толико начитани требало би да знате шта пише у Апокалипси светог Јована Богослова.
- ИВАНОВ: Осврнимо се. Свет живи у Апокалипси а да тога није свестан. Шта мислите, да Свет није овако уређен, да га не предводе мудри, просветљени, шта би се догодило?... Распукао би се у милијарду парампарчади! Свет има да захвали нама.
- ФЈОДОР: Аха! Коначно: “нама”!... Иванове, смирите се, сувише сте раздражени ових дана, ја то разумем, избори...
- ИВАНОВ: Избори?... Све је решено у алхемијској реторти из које куља густ сумпорни задах. Избори су добре рекламе, маркетинг, ко боље уме да упакује и прода робу. Углавном једну те исту у разним шареним пакетићима. Живимо у доба свеопште трговине, све је изнето на пијацу а крилатица епохе је ЛИКВИДИРАТИ! Да, драги моји, из чисто трговачко-банкарског речника *ликвидација* је зашла у живот, политику. То је дух епохе: *ликвидирајџи* рачун, *ликвидирајџи* противника, целе народе, све!
- ФЈОДОР: Па добро, рецимо да у томе има истине. Ипак, поред свих застрањивања уколико човечанство једнога дана буде одлучивало о новом систему то ће бити нека комбинација демократије и социјализма. Ви ме можете сматрати глупим али ја сам просто уверен у то. Наравно, неће то ни личити на *оно ђре*, али морам признати господо, ставимо руку на срце, па кад осмотримо ово сад онда оно иза нас и није било тако лоше.
- ИВАНОВНА: На такав начин размишља све више људи, Фјодоре. Сувише брзо заситили су се нове идеологије. Превише игара – премало хлеба.
- ИВАНОВ: Грдно се варате!
(Устијаје. Шејџа)
Поједностављујете дух епохе. Прича почиње са новим идејама које освајају људске душе, опијају. “Хуманизам”, “људска права”, “повратак духу антике”...

ИВАНОВНА: Викторе, опет почињеш! Прекини!

ПИМЕН: Хм, ренесанса: кипови голих мушкараца и жена?!

ИВАНОВНА: Како Ви просто гледате на ствари.

ИВАНОВ: Зар све не звучи познато? “Поправимо људе, побољшајмо свет!”... Стварно, запитајмо се шта је ту било ново и напредно? НИШТА! Откопавали су руине старих Хелена и Римљана и то продавали као напредак. Враћајући се у прошлост – трагали за будућношћу?!

ФЈОДОР: Али о чему Ви то?

ИВАНОВНА: Баљезгари! Ето шта је.

ИВАНОВ: Позивамо се на наслеђе старог доба. Ми нисмо достојни високих хеленских узора. Ми смо издали све што је било лепо и вредно у том свету и његовом начину мишљења. Остала је сирова паганштина.

ИВАНОВНА: Даље Викторе, даље, реци сад нешто о Француској револуцији, реци кад си већ почео!

ИВАНОВ: Знате ли колико је заиста људи учествовало у нападу на Бастиљу? Пар хиљада фукаре унајмљене од париских банкара и довучено за ту прилику из Марсеја у сумњива предграђа. На колико милиона Парижана који тога дана нису ни сазнали да се дешава “револуција”? Ха, ха, ха! Све је било плаћено, планирано, организовано, све је...
(*Тргне се. Након паузе*)
Извините, дође то понекад, сувише је све то...
(*Седа*)

ПИМЕН: Ништа, ништа! Сви се понекад запитамо шта смо вредно научили на овом свету. Не кажу узалуд мудри: Родио сам се као мајмун – умрећу као мајмун и по.

ИВАНОВНА: Е, ту сте дебело у праву.

ФЈОДОР: Чекајте, то ме јако занима... Дакле, све чему су нас учили, уколико сам добро разумео, било је погрешно?! Суштински, све револуције биле су уперене против интереса народа, није било напретка, хуманизам и ренесанса су подвала – то је обнова паганства, оно што уобичајено називамо напредак представља заправо заверу групе која граби власт...

- ИВАНОВ: Ха, није то једноставно објаснити. Видите, у антици Држава је имала племенити циљ да буде остварење идеалне заједнице. То што маси у таквој Држави није признато право на слободу – онако како је ми данас доживљавамо, било је просто одраз и признање реалитета. Знате, слободу никада сви не заслужују.
- ПИМЕН: Христe-апостоле!
(Крсти се)
- ИВАНОВ: Данас су сви тобоже слободни а опет су робови. Платон је за такво уређење нашао добар назив: ОЛИГАРХИЈА. Владавина групе милионера не може бити демократија! То је пре ДЕ-МО-НО-КРАТИЈА!
- ИВАНОВНА: Викторе, ти гњавиш наше госте! Овакве приче, заиста...
- ПИМЕН: Хоћете рећи то је као код Достојевског: Велики инквизитор стрпао би и самог Исуса у тамницу? Како би иначе владао него тако што “дели хлебове”?!
- ИВАНОВ: А, не, престало се са тиме. Сад се дели наркоза. Знате ли да чувене речи Марије Антоанете којима су нас учили у школи као примеру политичког цинизма моћних – нити су биле цинизам нити моћ већ стварна немоћ да се спозна психологија масе. Племство није могло да разабере нискост пучанства. Сетите се оног детаља када је маса изашла на улице тражећи хлеба а владарка се запитала у чуду: “Шта ће им хлеб, што не једу колаче?!” У средњем веку у Паризу, а тако је било и по другим престоницама, сиромаси је могао добити бесплатан хлеб. Када је спекулацијом буржуја смишљено изазвана несташница обичног брашна како би побунили народ, тада је власт наредила да се сиротињи о трошку државе дели пециво од финог брашна из државних резерви. Али раја није хтела колаче, схватате ли? Хтели су црни лебац, онај киселкасти од кога се подригује! Зато су се подигли, не због слободе! Реците ми ко данас дели колаче? Ко дели слободу?
- ФЈОДОР: Хм, покушавам да разумем.
- ПИМЕН: У сваком случају Ваши су колачи предивни, мадам.
- ИВАНОВНА: Не трудите се превише да ми ласкате, купљени су у по-сластичари.

ФЈОДОР: Но, ваља кренути.
(Усџаје)

ПИМЕН: Па и ја бих већ морао.
(Усџаје)

Усџају Иванов и Ивановна.

ПИМЕН: Госпођо, било ми је драго.

ФЈОДОР: До скорог виђења.

Сви крену ка излазу.

ИВАНОВ: (Фјодору)
Имате нека неодложна посла?

ФЈОДОР: О послу обично не говорим. Али толико ћу Вам открити:
мало ноћно хапшење.

ИВАНОВ: (Трља руке)
Нешто романтично, као Моцарт: “Мала ноћна музика”.

ПИМЕН: До виђења, баш су колачи били дивни, а тек чај...

ФЈОДОР: Када сте купили лендровер-турбо?

ИВАНОВ: Прошлог месеца... Него оче Пимене, само часак. Имам
нешто за Вас. Само да потпишем.
(Вади из џепа чек и поштомачује га)
Таааако.
(Даје Пимену чек)
Скромна сумица – прилог за нови храм. Наплативо у свакој
банци и пошти. Моји чекови свуда имају прођу, само да
знате.... До виђења, до виђења.

Излазе. Мрак. Музика.

ЈЕДАНАЕСТА СЛИКА

Лева сџрана: Канцеларија. За сџолом седи Фјодор а на сџолици исџред сџола је Он.

ФЈОДОР: Грађанине, понашајте се озбиљно! Приведени сте због
основане сумње за тежак злочин!

ОН: То што очекујете од мене ја никада, никада, никада нећу
учинити својом вољом! То је испод... свачије части!

ФЈОДОР: Ма немојте?! А није испод части бити сумњив због убиства детета и скрнављења верских објеката?!

ОН: НЕ! Никада то не бих учинио!

ФЈОДОР: Волођа!

Улази Волођа носећи еџрувџу.

ВОЛОЂА: Шефе, зар баш ја морам?

ФЈОДОР: Нећу ваљда ја?!

ВОЛОЂА: Па нисам завршио... ветерину!

ФЈОДОР: Ја сам имао црну службену лимузину и кабинет...

ВОЛОЂА: Са црном кафом тачно у осам. Знам, све ми је јасно.

ОН: Нећете ваљда да ми...

Волођа и Фјодор му лисицама везују руке на леђима и тако га прикују за столицу. Волођа му раскопчава шлиц. Он се ојигре, шутира. Фјодор клекне па му обавије рукама колена и тако га примири.

ФЈОДОР: Ајде, почни!

ОН: Нећу жалити пара, унајмићу најбољег адвоката... тужићу вас за насиље!!!

Волођа му прилепи изолир-џраку преко усња и ућуџка џа.

ВОЛОЂА: Шефе, знате онај виц. Студенти вежбају посматрање плувачке под микроскопом. Неки шерет потури колегиници стаклену плочицу са капљицом сперме. Кад дотична види да нешто није у реду обрати се за помоћ уваженом седом професору. А овај баци поглед кроз микроскоп па каже: Колегице, требали сте јутрос опрат зубе, не!

ФЈОДОР: Е што ти је штос! Ајде, бре почињи!

ВОЛОЂА: *(Везаноме)*
Знам да би више волео да ти га дрка нека лепотица али мудрац је задовољан оним што има.

ФЈОДОР: Крећи бре, будало!!!. Ако није он, онда смо настрадали, али ако јесте...

Волођа везаноме коначно раскопча шлиц.

ВОЛОЂА: Па сад, како вам драго!

Мрак. Музика.

ДВАНАЕСТА СЛИКА

Десна сѝрана: Велики инквизиѝор ѝише.

ВЕЛИКИ

ИНКВИЗИТОР: *(Снимак)*

Упитана зашто није све одмах рекла, изјавила је да је желела остале заштитити од прогона. Након мукотрпног испитивања на точку за растезање и употребом “шпанске чизме” Свети Суд задобио је потребна сазнања. Приступило се хапшењима и саслушањима уз суочавања. После темељно спроведеног поступка кривци, којима су у потпуности доказани злочини против Бога и људског рода, предати су световним властима да их осуде на ломачу. Пресуда ће се извршити на главном тргу испред Већнице тачно у подне. Anno Domini хиљаду петсто седамдесет треће, Кордоба...

Мрак. Проламање ѓромова. Музика.

Видео ѝројекција: Саѝанисѝички риѝуал. Руке са злаѝним ѝуѝиром се ѝодигу. Приносе ѝосуду уснама везане жене. Она ѝије, низ образе јој цури крв. У рукама невидљивоѝ бљесне бодеж. Прекид филма.

ТРИНАЕСТА СЛИКА

Мрак. чује се само ѓлас Сѝикера.

СПИКЕР: *(Гонѓ. Фанфаре)*

Ударац о гонг означио је поноћ. Први програм Јединствене државне радиотелевизије. Последње вести. Тачно у двадесет часова затворена су биралишта у Републици. Због терористичких активности избори у јужним губернијама окончани су раније, али је пребројавање гласова у запечаћеним кутијама започело истовремено. Према последњим подацима из Средишње изборне комисије, а на основу обрађених двадесет три зарез четрдесет шест посто од укупног броја листића уверљиво води листа владајуће Либерално-демократско-социјалне коалиције са четрдесет седам зарез педесет два посто освојених гласова испред...

(Глас се уѝишиа)

Синхроно са слабљењем гласа Сјикера расветљава се њросценијум: врти код Ивановних. Фјодор и Иванов седе.

- ИВАНОВ: Знам, знам! Требало би да отворим шампањац! Али, то-
лико сам изнурен.
- ФЈОДОР: Скинусмо и ту бригу до даљњег. Мир и стабилност су
победили.
- ИВАНОВ: Уморан сам од свега, мира, стабилности, од свих свињари-
ја... Смучило ми се.
- ФЈОДОР: Ах, па немојте тако, народ жели проверу своје воље.
- ИВАНОВ: Народ по правилу не жели ништа или жели оно што му
дошапну на ухо. Кажем Вам – све је то свињарија!
- ФЈОДОР: Вечерас сам вишеструко задовољан. Коначно сам решио
онај запетљани случај. Стигло је вештачење из Централне
лабораторије. Упоредивањем трагова сперме нађене у црк-
ви са узетим узорком потврдиле су се наше сумње. Он је!
- ИВАНОВ: И шта сте предузели?
- ФЈОДОР: Нормално, у притвору су. Обоје. Да само знате како су се
отимали. Тигар и тигрица! Морали смо да употребимо силу,
што иначе нерадо чинимо.
- ИВАНОВ: Признајте, узбуђује Вас мучење, онако само по себи?
- ФЈОДОР: Никада!... Плашим се понекад за оног мог *асистѐнѝта*, зна
да падне у ватру.
- ИВАНОВ: Па то двоје испадеше вештац и вештица.
- ФЈОДОР: Преврнули смо Кућу разврата од подрума до тавана. Све
смо окренули али никаквих материјалних доказа за отмицу
и убиство девојчице нема. Преорали смо и двориште, али
ништа...Ето, то је оно што баца сенку на успех. Разумете,
нешто се не уклапа у психолошком мозаику злочина. Ре-
цимо то овако: зашто су њих двоје из чиста мира обзнанили
своје склоности ка групном сексу у време када се дешавају
такве грозоте као нестанак детета или пљачка и оскрнав-
љење цркве?! Зар нису могли претпоставити да би их неко
могао довести у везу?... Како ствари стоје могу бити оптужени
само за пљачку и оскрнављење верског објекта. Мада...
- ИВАНОВ: Шта, *мада*?

- ФЈОДОР: *(Након паузе у којој нећремице јосмајира Иванова)*
Мада... нити један опљачкани предмет није пронађен у кући и дворишту. Открили смо масу порнографских снимака које су урадили са својим друштвом – ено га Волођа избуљио очи, гледа ли гледа под увеличавајућим стаклом. Каже: “Волим крупне кадрове”.
- ИВАНОВ: Препознају ли се неки ликови на тим мутним портретима?
- ФЈОДОР: Не. Сви су закрабуљени. Карневал.
- Пауза.*
- ИВАНОВ: Знате ли шта мене фасцинира код питања магије? То што су одређене особе, знајући добро да је то најстрожије забрањено, упорно годинама радиле на томе. Враџбине. Алхемија.
- ФЈОДОР: Немојте рећи да верујете у све те заблуде?!
- ИВАНОВ: Грдно се варате! Размислите: зашто би неко настојао да дође у посед делова одеће или употребних предмета одређене особе и чинио онда са њима извесне ствари непојмљиве разуму?!
- ФЈОДОР: Обест? Лудило?
- ИВАНОВ: Очито да тај *има уверење* да се тиме нешто постиже! Чак и ако не дође до прижељкиваног резултата, у сваком случају *јосјојала је намера* да се изврши злодело. Сви су знали да Црква такве ствари прогони а држава их кажњава ломачом, па се онда упитајмо какав нагон, каква страст је, упркос свему, могла навести на бављење магијом?! Или, још лепше: зашто су се образовани људи, заговорници прогреса и рационализма потајно бавили магијом? Због чега су се сами краљеви, као просвећена чеда “новог доба”, упуштали у призивање духова?!...
- ФЈОДОР: Запањен сам својим незнањем, саветниче.
- ИВАНОВ: Рећи ћу Вам шта је најпотресније у свему: обично би страдале “ситне рибе” – жене и мушкарци са талогa друштва, док су протумајстори “Велике уметности” остајали заштићени цветајући уз скуте владара, често кардинала, епископа, патријарха и папа! Појмите цинизам: *инквизиџори се баве маџијом*. Роварити изнутра изигравајући чистунца! Зар то није паклено?
(Церека се)

- ФЈОДОР: (Након паузе)
Знате ли шта ме највише чуди?
- ИВАНОВ: Претпостављам: питате се како особа на таквом положају у *сирукијурама* може размишљати на овакав начин?! Признајте, то Вас мучи?... Најпре, ја ово никада не бих јавно поновио. Моје званично уверење је:
(Накашља се, узме позу)
“Владавина народа изражена кроз демократски изабране и смењиве институције обезбеђује најбољу могућу и најодговорнију власт! – Завршен цитат”.
- ФЈОДОР: А раније, шта сте онда говорили, шта смо онда говорили?!
(Зацерека се)
- ИВАНОВ: (Позерски)
“Радничка класа остварује своје виталне интересе кроз диктатуру пролетаријата коју предводи њена авангарда Партија! Молићу: са великим П!”
- ФЈОДОР: (Айлаудира)
Браво! Браво!
- ИВАНОВ: Људи су склони забораву. Ништа чудно, Фјодоре. Тако су феудални господари преко ноћи променили кошуље и навукли уместо неподесног теократског ново парламентарно рухо. Наравно тамо где су им облапорни буржују дозволили да опстану. Тамо где нису – изум доктора Гијотена отфарио би им надобудне тинтаре! Фике!
- ФЈОДОР: (Сумњичаво)
И шта је даље било са алхемичарима и магима?!
- ИВАНОВ: Они су потом написали нове уџбенике историје, биологије, физике, хемије... понегде чак и нове Библије. Према новим теоријама нема Бога – нема ни Ђавола, нема ни магије, демона, ничега. Све је пука случајност и заблуда мрачних векова које смо спаковали на ђубриште повести. А све зато да од сада могу неометани да се баве злом! ЗЛО У НОВОМ ВЕКУ СТИЧЕ ПРАВО ГРАЂАНСТВА!.... Знате ли зашто су негирали Бога “модерни мислиоци”?
- ФЈОДОР: Улазим у Вашу логику, Иванове. Зато да би “гурнули под тепих” Сотону.
- ИВАНОВ: Тачно. Они један без другог не постоје. Нема Бога – нема ни Ђавола! Нема Ђавола – нема окултних вештина. Дакле: слободни смо да их упражњавамо... Ено га, Фјодоре, пред

очима читавог слепачког човечанства: Луцифер са високо уздигнутом бакљом разума, оличење Новог доба просвећености и рационализма! Или је то можда онај “пламени мач” којим је наоружан Анђео да спречи повратак људима у изгубљени рај. Саградити гигантски споменик Сатани, зар то није довно?!

ФЈОДОР: Опила Вас изборна победа? Или нешто друго, класни друже.

ИВАНОВ: Да не мислите да сам...

Улази Ивановна у кућном оџријачу. Пешикиром брише косу. У први час не примети Фјодора.

ИВАНОВНА: Проклети фен се покварио, а рекла сам ти да треба понети још један... Ох, откуд ви?

ФЈОДОР: Баш добро што сам Вас видео. Већ је време да се крене а хтео сам нешто да вас прупитам.

ИВАНОВ: Њу да питате?

ФЈОДОР: Можда и обоје...
(*Вади из џепа свилену мараму са ћириличним монограмом Г. И. и њомирише је*)
Ова ешарпа је Ваша, зар не?...

ИВАНОВ: Ништа не одговарај. Само спокојно.

Иванов усјане.

ФЈОДОР: Видео сам је на Вама једном. А и парфем је Ваш.

ИВАНОВ: Где сте то нашли, кажете?

ФЈОДОР: Зар не, леди Ивановна?
(*Маше марамом*)

ИВАНОВ: То што се монограм слаже, чак и парфем... Драга, који оно парфем користиш? Ах, “црна мачка”, користи га у овом часу бар десет хиљада жена само у нашој славној држави.

ФЈОДОР: Заборавили сте рећи и – *срећној* држави, немојте ја да Вас учим.

ИВАНОВ: Радије: *правној држави*. Инспекторе, не правите сплетке! Пронашли сте ту мараму приликом претреса, зар не? Па шта?! Шта?! Фјодоре, полицајци су склони параноји.

ФЈОДОР: Иванове, ми смо пријатељи и ја то разумем. Ви сте на положају, али што више брбљате уверавам Вас све се више упетљавате. Знајте, приморавате ме да помишљам на нешто још горе од оног што сам сложио у глави пре него сам дошао.

ИВАНОВНА: Кажите већ једном!

ИВАНОВ: Ништа не изјављуј! Блефира.

ФЈОДОР: Оно двоје се накнадно у притвору сетило да је тајанствени пар који је критичне ноћи био код њих под маскама, заправо госпођа којој је, узгред буду речено, шал испао иза кауча... хм, “узела” у бочици нешто сперме од оног узгајивача поштених јаја. Тако да је та сперма нађена у оскрнављеној цркви.

Ивановна се ујгризе за усну.

ФЈОДОР: Говорите, говорите, биће Вам лакше!

ИВАНОВ: Слушај ме, више ништа да ниси рекла. Ништа!!!

ФЈОДОР: Жао ми је, али после свега, мораћу да вас обоје приведем на суочење. На фотографијама су вас препознали. На фотографијама *без маски!*

ИВАНОВ: Не верујем Вам Фјодоре Михајловичу! Немате Ви никакво легално покриће. Где Вам је писмено решење о привођењу?! Знате ли да сам ја особа под имунитетом? Признајте, дошли сте да блефовима и полицијским штосовима испипате пулс? У сваком случају ово што смо вечерас разговарали не може се узети као службено саслушање... Желим да телефонирам. Чак и да нисмо пријатељи то право ми по Уставу припада, зар не?

ФЈОДОР: Овде, предамном... Умем ја да чекам и дочекам.

Ивановна зајњури главу у шаке и рида.

ИВАНОВ: *(Уишћка број у мобилни телефон)*
Да, могу ли да разговарам са дежурним?... Саветник министарства. Да, ја сам вам био у инспекцији, познајете ми глас... Реците ми да ли је иследник Фјодор оставио неку поруку за мене, очекујем га... Службеним колима, зар не? Погледајте списак службених обилазака, да није уписано?... Сам. Пријатно.
(Прекида везу)

Фјодор га забезекнуто гледа и кад схвати скочи. Иванов га обара на њод једним крајњим ударцем. Настаје рвање на њоду у које се после краће колебања праћено хистеричним вришћењем укључи Ивановна на стравну мужа. Савладају Исследника и везују га за столицу његовим лисицама. Иванов му извуче из сакоа револвер.

ФЈОДОР: Настрадаћеш Иванове! Платићеш ми!

Иванов га удари дршком револвера по глави. Ивановна истрчи са сцене.

ИВАНОВ: Кола су негде у близини али си сам. Потценио си ме. Не би ти никоме рекао на шта си натрчао, чак ни твој омиљеном дебилу Волођи. Знаш те ја.

ФЈОДОР: Кретену! Завишићеш на робији!!!

Ивановна утрчи носећи кофур изолационе праке.

ФЈОДОР: Гадови!!! Вампири!!!

Иванов му прилепи праку преко усна.

ИВАНОВ: Мобилни.

Ивановна му додаје мобилни.

ИВАНОВ: (Умишља број)

Хало, Волођа. Ја сам, саветник Иванов. Знате, пре пет минута назвао сам дежурног и рекао му да очекујем инспектора већ више од сат времена. Чуди ме, он је педантан човек, то не личи на њега. Мислио сам да није код Вас?... Ха, шта ја знам, можда прослављате изборну победу?!... Тако, није се јавио. Онда, опростите на узнемиравању у ове сате. Лаку ноћ.

(Прекине везу)

Хладне алге и корали биће теби гроб.

ИВАНОВНА: (Хистерична, промењена)

У језеро!!! У језеро!!!

ИВАНОВ: Знаш кад ми се све смучило?... Давно, још сам био очарани члан Губернијског комитета: ГУ-КА. Онда, десио се случај.

Иванов седа у столицу. Док Ивановна хистерично и рида он прилажује шомџус и прича.

ИВАНОВ: Ромео и Јулија на наш сељачки начин. Ко зна који пут иста прича. Ја – млади крелац мозга напумпаног у партијској школи. Уосталом, сећаш се и сам тих дана... Њих двоје, различитог етничког порекла доживели су осуду не само породица већ и читаве усмрделе вароши! А шта смо ми – “авангарда пролетаријата” – радили? Да их можда нисмо

узели у заштиту? Братство пролетера, укидање разика, планетарна љубав потлачених класа! Уместо да их заштитимо, помогнемо, ми смо гледали своја бирократска посла. А њих је прогутало језеро. Исте вечери када је друг Генерални секретар походио нашу варош и када смо му поносито говорили како су међуетнички односи код нас на највишем нивоу – забога није више онај стари, *џрули њо-редак...* Видиш, онда сам схватио да ми заправо не желимо ништа осим да преживамо на пуним јаслама и да стога морамо пропасти! Имали смо *ајсолуџну власи* а нисмо се потрудили да подржимо појединце који су својим животима доказивали да је *идеја жива*! Драже нам је било малограђанско мртвило, лакше је било корумпирати народ побољшањем животног стандарда иностраним кредитима које смо тајили као змија ноге... Знаш шта, кад већ нема врлине, нема правде, нема племенитости – о чему сам ти стално говорио *воле један* – онда postanimo Фаусти, претворимо се у слуге демона. Они имају једну велику предност: нису лицемери, искрено презиру лепоту и правду. Тако сада имамо нови поредак. Врлина је у *демонократији* коју изграђујемо оправдано у запећку, тамо чисти ципеле великашима. Тако и треба, јер свет, ови људи, желе обмане – па дајмо им онда! То ће бити казна, то јесте казна, покора! МИ СМО КАЗНА СВЕТУ!!!

Усџаје, џрилази Фјодору и сџрѓне му џпраку са усџа. Фјодор је нем да било иџа каже, џледа очима џуним сџраха. Иванов џа ичџа за џушу и на силу му оџвори усџа у која уџура цев револвера. Ивановна се баца на џод и рукама обујми колена Фјодору не дајући му да мрда.

ИВАНОВ: МИ ГОСПОДАРИМО СВЕТОМ!!!

Пуцањ. Мрак. Громови. Хук веџра. Из алхемијске реџорџе на сцену куља сумџор. Музика.

Десна сџрана: Велики инквизиџор обасјан “џоџом” лађано свлачи кукуљџицу. Језив смех. Иванов џоказује лице.

Завеса.